

KOMJÁT ALADÁR HAGYATÉKÁBÓL

SZERELMES VERS

Terülsz akár a föld:
telt nyugalommal és veszítő vésszel.
Dús, termő testedet
orom, öböl, iszmosz szaggatja meg.
Hajad viharfelhője torlik
a homlokod felett.
Hónod gödrében visító vércse fészkel.

Földindulásban, égzengésben
roppant tömegekkel elkeveredni veled!
S mint tüzes hógulya: égve
melled csúcsáról leszakadni a mélybe...
Oszd megpihenni.

Oldott tagjaid vize ringat.
Fürtjeid szomorufűz-lombja-
védő, hűsítő árnyékba takar.
Álomként úszik el a part:
erdők, ragadozók s az iromba
vad kőszalak mese-ködbe mosódnak.
S arcod mosó úgy hajol fölém,
mint pendelyes-koromba
jó dajka-arca anyámnak.

Szeretóm vagy. S anyám.
S egyszerű, dolgos mindennapos társam.
Vállalod gyenge válladdal a sorsunk.
S nem risz, nem szűkölsz, nem alázkodol,
de lépkedsz egy-ütemre az asszony-sokaságban:
ki szövőgépbe öli erejét,
vagy tübe ölti a szeme-világát,
vagy markot szed a bitang grófi tarlón,
vagy csákányoz mélyen a föld alatt.
S nem ri, nem szűkül, nem alázkodik.
De már emberül állja a sarat!
Török? Tiporják? — Keményen visszacsap!
Bont puha nyoszolyát, de bír ő bizony vetni
halálos ágyat is.
S fiait megánnítja gyűlölni és szeretni:
gyűlölni nagy, olthatatlan gyűlölettel
a véren-hízott, telhetetlen táborn,
s szeretni nagy, holtig-hű szerelemmel
a magafajta-népet!

Hozzájuk s hozzád bókol ez az ének.

ÖRÖM

Had' énekeljek máma örömet!
Örömet ezen a vérfekete földön,
ahol az ember régen elfeledte,

hogy tejtestvére ő
 vadnak, cserjének,
 magasodó fának,
 zudult erőnek,
 tűznek, áradásnak.
 Had' énekeljek máma örömet!

Dajkál a völgy. Ó pihenés öröme!
 A napfény egybefürdet élet és „holtat”.
 Bizsereg a jó rögbe
 Neszez a gyökér-rengeteg:
 minden ízembe friss szálat bogozgat.
 Imettsé? Álom?
 Fekszem boldog-eseitlen.
 Keveredő sodrában a világnak
 hol az én testem?
 Izes nehéz tej ömlik el a számon.

Boldog bódúltság. Boldog ébredés.
 Kaszások döntik az érett vetést.
 Most pillantásuk gondtalanra szépül.
 Most nincs szemünkben éhség,
 csak rakott asztalok,
 csak a pirult mag
 s az aprónépnek képe,
 ki körülül estidőn az asztalt
 s fal, teli szájjal, a roppant kenyérből.

Ó meghajtott, zubogó vér!
 Játszó, szikrázó fiatal indulat!
 Futásod, lángod örökkéig tartson!
 Marokszedő lány hajladoz a tarlón.
 Szépen lép. Combja dombosan feszül.
 S anyányi melle érző-gyenge bogja
 átles a gyolcson:
 szimatolón, akár a kölyök-macska orra..

Állok az összerohant elemek,
 a zuhogó nap,
 csirás szagok, vad meglobbant szinek
 forgatagában.
 Most, most, most elmos a győztes gyönyör! —
 S állok vacogva: nem moccan a lábam.

Fogadj be nagy víz: természet, teli élet!
 Karom kardjával hadd hasítsam
 a makacs bukkánó habot!
 Hadd mossam le facsaró nappalok,
 facsaró éjszakák vérvérítékét!
 Fogadj be nagy víz! Sodorj, sodorj
 ember nem-látta partok,
 a méltóságos tengerek felé!
 S ha lankadok,
 ha holifehérre válva
 mégis ordítanék: segítség! —
 boríts el, sodorj a halálba...